

ΕΝΑ ΤΡΙΤΟ «ΤΑΥΤΟΤΙΚΟ ΤΡΑΥΜΑ»

ZAN NTANIEL

(...) Ας μιλήσουμε για το «γαλλικό μοντέλο». Λέγεται ότι απέτυχε. Είναι λάθος. Όταν εφαρμόστηκε είχε πλήρη επιτυχία. Όταν έπαψε να εφαρμόζεται, δεν αντικαταστάθηκε με κάτι άλλο. (...) Τι ήταν [αυτό] το μοντέλο; Ήταν το ρεπουμπλικανικό σχολείο, οι κληρωτοί στον στρατό, η ισχύς των συνδικάτων που λειτουργούσαν ενσωματωτικά και η απουσία εθνοτικών γκέτο. Αμυνθήκαμε με επιτυχία στο ζήτημα της [μουσουλμανικής] μαντήλας στο σχολείο και, επιτέλους, ξαναρχίζει δειλά η συζήτηση για την στρατιωτική θητεία. Όλα τα υπόλοιπα σαρώθηκαν, μέσα στην γενικευμένη αταξία και την παθητικότητα, προς όφελος ενός κοινοτισμού πάντα καταγγελλόμενου, αλλά σταθερά εγκατεστημένου. Ήμουν ανέκαθεν της άποψης, και το έγγραφα, ότι το έγκλημα του Λε Πεν ήταν ότι μας στέρησε μια σκέψη για τα ζητήματα της μετανάστευσης ρίχνοντας μέσα στα σχόλιά του το δηλητήριο του ρατσισμού, της ξενοφοβίας και του μίσους. (...)

Ο Ζαν Ντανιέλ (Jean Daniel) είναι συγγραφέας και δημοσιογράφος, διευθυντής του *Nouvel Observateur*. Το άρθρο δημοσιεύθηκε στο εν λόγω περιοδικό, 17-23/11/2005.

Για όλους εκείνους οι οποίοι συνεχίζουν να αγαπούν την République μας και οι οποίοι αισθάνονται αλληλέγγυοι στις απογοητεύσεις της, ιδού, κατά Φρόυντ, ένα τρίτο «ταυτοτικό τραύμα» που αυτή υπέστη μέσα σε λίγα χρόνια. Καταρχάς, ήταν το εκλογικό ποσοστό που έφερε τον Ζαν-Μαρί Λε Πεν στον δεύτερο γύρο των προεδρικών εκλογών του 2002. Επειτα, η διαίρεση ανάμεσα στις ελίτ και το γαλλικό λαό με το όχι στο δημοψήφισμα της 29ης Μαΐου 2005 [σημ.: για την επικύρωση του Ευρωσυντάγματος]. Σήμερα, έχουμε αυτή την τραυματική εκδήλωση ενός λαϊκιστικού βανδαλισμού. (...)

Μπορούμε αυτό το διαβόητο γαλλικό μοντέλο να το ξεθάψουμε, να το συνειδητούμε; Δυστυχώς, δεν το πιστεύω πλέον! Θα ήταν μια μάχη οπισθοφυλακής. Η Γαλλία άλλαξε και πρέπει να δούμε κατάματα το νέο πολυπολιτισμικό της πρόσωπο. Στο εξής, και για πρώτη φορά, είμαι οπαδός των θετικών διακρίσεων και βρίσκω μάλλον σοκαριστικό ότι δεν υπάρχει ούτε ένας βουλευτής προερχόμενος από τη μετανάστευση στο Εθνικό Κοινοβούλιο. (...)

Μετάφραση: Ανδρέας Πανταζόπουλος

Η ΓΑΛΛΙΑ ΑΡΝΕΙΤΑΙ ΤΟ ΕΘΝΟΤΙΚΟ ΖΗΤΗΜΑ

TREVOR ΦΙΛΙΠΣ

Στην Ευρώπη υπάρχει σιωπή για τα φυλετικά ζητήματα. Η πολιτική τάξη τρομοκρατείται με την ιδέα ότι τα ζητήματα φυλής και κουλτούρας μπορούν να συνιστούν διαιρετική γραμμή μέσα στο έδαφός της. Κατά ένα μέρος, αυτό που συμβαίνει σήμερα στη Γαλλία σχετίζεται με το ζήτημα της καταγωγής. Δείτε τη Γερμανία: υπάρχουν δύο γενιές Τούρκων στους οποίους αρνούνται την ιδιότητα του πολίτη. Στην Ολλανδία, η οποία φημίζεται για τον κοσμοπολιτισμό της, το πρόβλημα είναι ταυτόσημο: δεν υφίσταται φυλετικό ζήτημα. Στη Γαλλία, επίσης αυτό το ζήτημα αποκρύπτεται. Η αριστερά συμμετέχει σε αυτή τη σιωπή: κατ' αυτήν, το πρόβλημα των προαστίων είναι ζήτημα φτώχειας. Αυτό, εν μέρει είναι σωστό, αλλά εν μέρει μόνον. (...)

Σήμερα, υπάρχουν άνθρωποι που θέλουν να είναι Βρετανοί ή Γάλλοι, διατηρώντας ταυτόχρονα μια ισχυρή αφοσίωση με τη χώρα καταγωγής τους (...). Το γαλλικό μοντέλο είναι ένα σύστημα μονόδρομης κατεύθυνσης: οι άνθρωποι πρέπει να ξεχάσουν την ταυτότητά τους. Το μοντέλο αυτό δεν μπορεί να επιβιώσει στην παγκοσμιοποίηση. Ήταν λειτουργικό όταν η Γαλλία ήταν κλειστή. Είναι εντελώς άγονο να διατείνεται κανείς ότι η θρησκεία δεν είναι στην καρδιά μιας κατασκευασμένης ταυτότητας. Όσο περισσότερο την αγνοείτε, τόσο περισσότερο αγνοείτε ένα ευρύ κομμάτι του πληθυσμού. Δεν υπάρχει τίποτα το πιο υποκριτικό: η République είναι ουδετερόθηρη, αλλά ουσιαστικά είναι καθολική.

Ο Τρέβος Φίλιπς (Trevor Phillips) είναι πρόεδρος της βρετανικής «Επιτροπής για τη φυλετική ισότητα». Το ανωτέρω απόσπασμα περιέχεται σε σχετική συνέντευξη στην γαλλική *Libération*, 12/11/2005.

κή [σημ.: στο θρήσκευμα]. Αλλά πρέπει να αποφευχθεί και το αμερικανικό μοντέλο: ένας διπλής, αλλά ξεχωριστής, κατεύθυνσης δρόμος.

[Στην Αγγλία] επιχειρούμε να βρούμε έναν δρόμο ανάμεσα στην καταναγκαστική αφομοίωση και στην ξεχωριστή ζωή. Οι βίαιες συγκρούσεις στις αρχές της δεκαετίας του 1980 στη Μ. Βρετανία, μας εξανάγκασαν να αναγνωρίσουμε ότι ένα τμήμα της ισότητας ήταν η πολλαπλότητα, το δικαίωμα στη διαφορά. Ωστόσο, τοποθετήσαμε αυτό το δεύτερο στοιχείο υπεράνω του πρώτου, με ένα ρίσκο γκετοποίησης. Συνεπώς, έχουμε κάτι να μάθουμε από την ιδέα της α λα γαλλικά ίσης ταυτότητας. Εξάλλου, αυτό το οποίο εγώ καταλαβαίνω από αυτές [τις γαλλικές] βίαιες συγκρούσεις είναι: «Επιτρέψτε μας να είμαστε Γάλλοι, να έχουμε την εύνοια στον ίδιο σεβασμό», «Πάψτε να μας αντιμετωπίζετε ως Γάλλους όταν πρόκειται για τη δουλειά, και ως Αλγερίνους για όλα τα υπόλοιπα». Αυτό που οι Γάλλοι έχουν να μάθουν από εμάς, είναι ο πραγματισμός. Χαίρομαι να μιλώ για φιλοσοφία, αλλά χρειάζεται μια μηχανή κατά των διακρίσεων, νόμοι για να προστατεύουν τους ανθρώπους από την ανισότητα, να επιβάλλουν ένα καθεστώς υποχρεώσεων στους αξιωματικούς της αστυνομίας. Αυτό προϋποθέτει να βλέπουμε τα εθνοτικά και φυλετικά ζητήματα κατάματα. Για την ώρα, όμως, η Γαλλία τα αρνείται. Όσο θα συμβαίνει αυτό, τα αυτοκίνητα θα καίγονται...

Μετάφραση: Ανδρέας Πανταζόπουλος